

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem ve věci

žalobkyně: **T. H. Y. L.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2019, č. j. CPR-21152-2/ČJ-2019-930310-V-241, o správním vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 7. 2019, č. j. CPR-21152-2/ČJ-2019-930310-V-241 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ve Frýdku-Místku ze dne 29. 4. 2019 č. j. KRPT-231470-99/ČJ-2019-070022, jímž bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu čtyř měsíců.
2. Žalobkyně podala v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí, v níž namítala, že pokud ve správním řízení slyšený svědek J. H., který s ní byl na odboru azylové a migrační politiky MV ČR (dále jen „OAMP“), uvedl, že tam žádnou žádost nepodávali, ale pouze se ptali na již podanou žádost, pak z toho nelze automaticky vyvodit, že žalobkyně za přítomnosti tohoto svědka žádost skutečně nepodala a že ve své výpovědi ze dne 7. 12. 2017 uváděla nepravdivé údaje. Výslech tohoto svědka proběhl až s velkým časovým odstupem, což ovšem nemůže být k tíži žalobkyně. Tvrzení žalovaného, že pracovníci správního orgánu přijímají všechny žádosti, které cizinci chtějí podat, i kdyby byly sebenesmyslnější, neodpovídá zkušenostem jejího právního zástupce, které mu je z jeho vlastní činnosti známo, že odmítání přijímat podávané žádosti je u OAMP často se vyskytujícím jevem. Žalobkyně k tomu dodala, že v době, kdy žádost podávala, nebylo její vrácení ze strany OAMP MV ČR podstatné, neboť byla ubezpečena o tom, že vše řeší její žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny podaná na Zastupitelském úřadě ČR v Hanoji. Namítala dále, že pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění bude mít za následek zápis do evidence nežádoucích osob a zamítnutí její žádosti podané na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Připomněla, že se na ni vztahuje Směrnice Rady č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Pakliže žalovaná poukázala na to, že může prostřednictvím nového objednávacího systému na Zastupitelském úřadě ČR v Hanoji podat registraci žádosti o dlouhodobé vízum zasláním na e-mailovou adresu, pak počet těchto žadatelů je dlouhodobě vždy vyšší než počet volných termínů, na které je možno se prostřednictvím e-mailu k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny zaregistrovat. V této souvislosti žalovanému také vytýkala, proč považoval na nezbytné uložit jí správní vyhoštění a nikoliv pouze vydat příkaz k opuštění České republiky, který by byl mnohem přiměřenější a vhodnější z hlediska zásahu do rodinného života žalobkyně a jejího manžela. Závěrem své žaloby namítala, že tzv. fikci pobytu jí zaručovala i žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, kterou podala na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji dne 27. 1. 2016 a o které bylo pravomocně rozhodnuto 15. 1. 2018.

3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2019, č. j. CPR-21152-2/ČJ-2019-930310-V-241 a z připojeného správního spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ve Frýdku-Místku č. j. KRPT-231470-101/ČJ-2017-070022 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně a připojeného spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 18 A 41/2018 vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že:
- podle úředního záznamu ze dne 19. 10. 2017 prováděla v tento hlídka cizinecké policie pobytovou kontrolu na adrese Ostrava-Zábřeh, Petroncova 1942/8 na základě dožádání odboru azylové a migrační politiky MV ČR Brno ve věci žádosti žalobkyně o dlouhodobý pobyt. Při této kontrole se žalobkyně prokázala cestovním dokladem č. X, ve kterém byl vyznačen výjezdní příkaz na dobu 33 dnů s platností do 26. 6. 2017. Na základě tohoto zjištění byla žalobkyně zajištěna v uvedený den v 18.45 hod;
 - dne 20. 10. 2017 bylo vydáno oznámení o zahájení správního řízení s žalobkyní ve věci správního vyhoštění;
 - dne 20. 10. 2017 byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku, z něhož krajský soud zjistil, že žalobkyně byla seznámena se skutečnostmi uvedenými v citovaném úředním záznamu s tím, že je důvodné se domnívat, že pobývá na území České republiky od 27. 6. 2017 bez víza nebo platného povolení k pobytu. Žalobkyně na to sdělila, že trvá na přítomnosti svého právního zástupce u výsledku a více se k věci vyjadřovat nebude;
 - ze sdělení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, pracoviště Brno ze dne 20. 10. 2017 adresovaného správnímu orgánu I. stupně, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza s platností od 4. 6. 2016 do 3. 5. 2017 a jelikož si nepodala žádost o dlouhodobý pobyt na území ČR, nevztahuje se na její žádost o dlouhodobý pobyt podané dne 27. 1. 2016 na Zastupitelský úřad v Hanoji fikce pobytu podle § 47 zákona o pobytu cizinců, přičemž řízení o této žádosti zatím není pravomocně ukončeno. Takto podaná žádost žalobkyně nemohla mít za následek vznik oprávnění k pobytu za území podle § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců; vznik tohoto oprávnění je vyloučen i podle odst. 6 tohoto zákonného ustanovení, neboť žádost o vydání povolení

k dlouhodobému pobytu nebyla podána na území a žádnou jinou žádost žalobkyně v době platnosti dlouhodobého víza uděleného za účelem rodinným na území nepodala. Dne 25. 5. 2017 byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz s platností do 26. 6. 2017 a od 27. 6. 2017 na území České republiky pobývá neoprávněně;

- dne 8. 12. 2017 byl s žalobkyní proveden další pohovor, při němž uvedla, že do České republiky přijela v červenci roku 2016 za účelem podnikání. V roce 2015 se ve Vietnamu vdala za pana P., s nímž se seznámila, když byl ve Vietnamu v roce 2011 na dovolené. Přes různé komunikační sítě udržovali vztah a poté, kdy se vzali, manžel se vrátil zpět do České republiky, kde připravoval bydlení a dokumenty pro to, aby za ním mohla přijet. Její manžel pracuje ve Frýdlantu nad Ostravicí, kde má obchod s textilem. Děti zatím nemají, ale chtějí mít dítě, až vyřeší otázku svého neoprávněného pobytu. Ještě před příjezdem do České republiky žádala v Hanoji o vízum na podnikání a na sloučení rodiny a z důvodu sloučení rodiny požádala také o dlouhodobý pobyt. Obdržela vízum na sloučení rodiny a poté odletěla do ČR. V době platnosti víza zašla společně s J. H., který je občanem České republiky a rozumí vietnamsky na odbor azylové a migrační politiky v Ostravě podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Zde jí řekli, že žádost již podala a novou žádost jí proto hned vrátili s tím, že nemůže mít podány dvě žádosti. Když jí končila platnost víza, zašla na odbor azylové a migrační politiky v Ostravě se žádostí o překlenovací vízum. Vízum jí bylo vystaveno na dva měsíce, poté si ji ale předvolali znovu s tím, že zjistili, že její žádost o dlouhodobý pobyt řeší odbor azylové a migrační politiky MV ČR v Brně a že si již v Hanoji požádala o pobyt, udělené vízum na dva měsíce jí zrušili a vystavili jí výjezdní příkaz. Na otázku, zda má na území České republiky žalobkyně nějaké společenské a kulturní vazby nebo ekonomické závazky odpověděla, že zde má toliko manžela, se kterým by zde chtěla žít a založit rodinu;
- dne 8. 12. 2017 byl sepsán protokol o výsledku manžela žalobkyně V. H. P., který jako účastník řízení odmítl vypovídat, protože má strach, že by žalobkyně, jakožto jeho manželka musela vycestovat z České republiky a došlo by k rozbití jejich rodiny;
- dne 10. 12. 2017 vydal odbor azylové a migrační politiky MV ČR závazné stanovisko, podle něhož je vycestování žalobkyně do Vietnamské socialistické republiky možné;
- správní spis dále obsahuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 1. 2018 o uložení správního vyhoštění žalobkyně, které bylo k odvolání žalobkyně žalovanou rozhodnutím ze dne 1. 6. 2018 zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Dne 13. 8. 2018 pak vydal správní orgán I. stupně další rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobkyni. I proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítala jednak tzv. fikci pobytu v důsledku žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny

podané na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji a jednak vytýkala správnímu orgánu, že se správní orgán nezabýval její argumentací ohledně vrácení její další žádosti u odboru azylové a migrační politiky MV ČR pracoviště Ostrava. O tomto odvolání, rozhodla žalovaná dne 9. 11. 2018 tak, že toto odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 8. 2018 potvrdila;

- k podané žalobě žalobkyně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 4. 1. 2019 č. j. 18 A 41/2018-19 rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2018 zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce žalobkyně v tom, že jí vznikla tzv. „fikce pobytu“ v důsledku podání žádosti o dlouhodobý pobyt učiněné dne 27. 1. 2016 na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, o níž bylo pravomocně rozhodnuto 15. 1. 2018. V tomto směru krajský soud uvedl, že podmínkou, aby podaná žádost měla za následek vznik oprávnění pobytu na území, bylo nepochybně to, aby tato žádost ve smyslu ust. § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla podána na území České republiky. Dle názoru krajského soudu účelem ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců je nepochybně umožnit podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu či prodloužení doby jeho platnosti cizinci, který již na území České republiky pobývá na základě předchozího uděleného víza k pobytu a je tedy logickým předpokladem a požadavkem zákona, aby takovou žádost podal na území a nikoliv v zemi původu na Zastupitelském úřadu, jak to učinila žalobkyně. Další žalobní námitkou žalobkyně bylo to, že ještě předtím, než byla ukončena platnost jejího víza, se pokoušela z opatrnosti podat další žádost o dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny s manželem i na území České republiky, přičemž pracovník správního orgánu, tedy odboru azylové a migrační politiky MV ČR (dále jen „OAMP“) jí podanou žádost vrátil zpět s tím, že jí není oprávněna podat, jelikož již probíhá řízení o stejné žádosti podané na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Při podání této žádosti ji doprovázel tlumočnick J. H. – občan České republiky, který ovládá jak český tak i vietnamský jazyk a který může dosvědčit, že žádost o dlouhodobý pobyt byla žalobkyni na přepážce uvedeného správního orgánu vrácena. K uvedené žalobní námitce musí krajský soud odkázat na shora citovaný protokol o jejím výsledku sepsaný dne 8. 12. 2017, dle něhož žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělila, že v době platnosti víza a pobytu v České republice zašla s panem J. H. na odbor azylové a migrační politiky v Ostravě podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Tam jí řekli, že žádost již podala a novou žádost jí proto hned vrátili s tím, že nemůže mít podány dvě žádosti. K uvedenému zdejší soud správním orgánům vytkl, že výslech svědka J. H. neprovedly ani nezdůvodnily, proč tak neučinily. Krajský soud tedy žalobní námitku spočívající v neprovedení výslechu svědka J. H. vyhodnotil jako důvodnou a napadené rozhodnutí žalované proto zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení;
- dne 20. 2. 2019 žalovaná zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 8. 2018 s tím, aby se zabýval námitkou žalobkyně týkající se její údajné podané žádosti na OAMP v Ostravě za přítomnosti tlumočnicka J. H.;

- správní orgán I. stupně dne 5. 3. 2019 provedl výslech svědka J. H., který do protokolu uvedl, že žalobkyni a jejího manžela zná a pomáhá jí na cizinecké policii a na OAMP tím, že jí získává informace o podmínkách a realizaci pobytu na území ČR. Na OAMP byl s žalobkyní všehovšudy dvakrát, poprvé to bylo začátkem května 2017, kdy jim pán u okénka řekl, že mají přijít asi za tři týdny, podruhé to bylo asi koncem května nebo začátkem června 2017, kdy výsledek byl stejný a bylo jim řečeno, že žádost žalobkyně ještě není vyřízena. Na dotaz, za jakým účelem byl s žalobkyní na OAMP a zda tam podávali nějakou žádost, svědek odpověděl, že žádnou žádost nepodávali; pouze se ptali na již podanou žádost a o jakou žádost šlo, svědek neví;
 - podle sdělení OAMP MV ČR adresovaného správnímu orgánu I. stupně ze dne 18. 3. 2019, že žalobkyně pobývá na území ČR na základě dlouhodobého víza s platností od 4. 6. 2016 do 3. 5. 2017, a jelikož si nepodala žádost o dlouhodobý pobyt ani o prodloužení doby platnosti pobytu na dlouhodobé vízum, nevzniklo jí po uplynutí platnosti víza žádné povolení k pobytu na území. Žádost k povolení k dlouhodobému pobytu podanou dne 27. 1. 2016 u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji žalobkyni oprávnění k pobytu na území ČR nezakládá. Co se týče tvrzení žalobkyně, že se snažila získat dlouhodobý pobyt podáním žádosti na pracovišti OAMP v Ostravě dne 2. 5. 2017, kdy jí tato žádost měla být vrácena zpět s tvrzením, že jí není oprávněna podat, tak toto tvrzení se v žádném případě nezakládá na pravdě. O údajném pokusu žalobkyně podat žádost neexistuje žádný záznam, protože nelze učinit záznam o něčem, co se nestalo;
 - dne 29. 4. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce čtyř měsíců. Žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce podala odvolání, o kterém bylo, jak shora uvedeno, rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
6. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
7. Podle ust. § 47 odst. 1 téhož zákona žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Podle odst. 4 téhož ustanovení, pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odst. 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za

platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Podle odst. 6 písm. a) tohoto ustanovení vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedené v odst. 5 nebo § 42c odst. 2 se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o platné žádosti, pokud cizinec podá na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

8. Krajský soud především připomíná, že napadané rozhodnutí žalované přezkoumal v souladu s ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. toliko v mezích žalobních bodů, tak jak byly uvedeny v žalobě ze dne 15. 7. 2019. V ní žalobkyně napadala způsob, jakým žalovaný hodnotil výpověď svědka J. H., který uvedl, že s žalobkyní na OAMP žádnou žádost nepodávali, ale pouze se ptali na již podanou žádost. Podle žalobkyně byla tato výpověď učiněna s velkým časovým odstupem a není pravdou, že pracovníci tohoto správního orgánu přijímají všechny žádosti, které cizinci chtějí podat, i kdyby byly sebenesmyslnější. Z obsahu správního spisu v tomto směru bylo zjištěno, že výslech svědka J. H. provedl správní orgán I. stupně dne 5. 3. 2019, přičemž svědek uvedl, že na OAMP byl s žalobkyní všehovšudy dvakrát, poprvé to bylo počátkem května 2017 a podruhé asi koncem května a počátkem června 2017, i když tedy byl výslech proveden po delší době, je krajský soud toho názoru, že otázka důvodu, proč tehdy žalobkyni doprovázel na uvedený správní orgán, je natolik podstatná, než aby si pro odstup času na tento důvod nepamatoval. Naopak svědek na dotaz, zda tehdy na OAMP podávali nějakou žádost, jednoznačně odpověděl, že žádnou žádost nepodávali a že se tehdy pouze ptali na již podanou žádost. Krajský soud proto hodnotí tuto žalobní námitku jako nedůvodnou a dodává, že věrohodnost této svědecké výpovědi nemůže být zpochybněna argumentací právního zástupce žalobkyně, že je mu z vlastní činnosti známo, že „*odmítání přijímat podávané žádosti je u MV ČR, OAMP často se vyskytujícím jevem*“. Naopak podle shora uvedeného sdělení OAMP ze dne 18. 3. 2019 se tvrzení žalobkyně o vrácení její žádosti k povolení pobytu s tím, že ji není oprávněna podat, nezakládá na pravdě a o údajném pokusu žalobkyně podat tuto žádost, proto také neexistuje žádný záznam.
9. Žalobkyně dále namítala, že pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění bude mít za následek její zápis do evidence nežádoucích osob a zamítnutí její žádosti podané na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Připomněla, že se na ni vztahuje Směrnice Rady č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Podle žalobkyně správní orgány měly postupovat tak, aby případné důsledky jejího údajného neoprávněného pobytu na území do realizace práva na sloučení rodiny chráněného touto směrnicí zasáhly co nejméně. Jestliže žalovaný poukazuje na to, že si po uplynutí doby uloženého správního vyhoštění bude moci zajistit platný vstup a legální pobyt na území České republiky a prostřednictvím nového objednávacího systému na Zastupitelském úřadě v Hanoji podat registraci žádosti o dlouhodobé vízum na příslušnou e-mailovou adresu, pak počet takových žadatelů je dlouhodobě vždy vyšší než počet volných termínů, na které je možno se prostřednictvím e-mailu podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny zaregistrovat. Žalobkyně dále žalované v této souvislosti vytýkala, že na místo správního vyhoštění mohla pouze vydat příkaz k opuštění republiky, který by byl přiměřenější a vhodnější z hlediska zásahu do rodinného života jejího i manžela. Krajský soud k této žalobní námitce musí především poukázat na to, že v projednávané věci bylo nesporné, že

žalobkyně pobývala na území České republiky od 27. 6. 2017 do 19. 10. 2017 neoprávněně bez platného víza, ač k tomu nebyla oprávněna a za této situace správní orgán I. stupně zcela jistě nepochybil, když v souladu s výše citovým ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců žalobkyni uložil správní vyhoštění a stanovil přiměřenou dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU. V souladu s tímto zákonným ustanovením správní orgány tedy postupovaly a nemohly pochybit v tom, že žalobkyni postačovalo toliko vydání *„příkazu k opuštění České republiky, který by byl pro ni a pro jejího manžela vhodnější, co se týče zásahu do jejich rodinného života“*. Ve správním řízení vyšlo mj. najevo, že jak žalobkyně, tak i její manžel jsou vietnamskými státními příslušníky, v důsledku čehož realizace jejich rodinného života rozhodně není vázána pouze na území České republiky. Kromě manžela má žalobkyně veškeré další rodinné příslušníky ve Vietnamu a žádné jiné společenské ani kulturní vazby na území České republiky nemá. Pakliže žalobkyně chce svůj rodinný život realizovat na území České republiky, je povinna respektovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR. Po uplynutí lhůty, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 4 měsíců, nebude žalobkyni nic bránit znovu požádat o povolení k pobytu v České republice. Se zřetelem k těmto skutečnostem krajský soud nemohl přisvědčit k námitce, že správní orgány nevzaly v potaz Směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, dle které je zapotřebí brát do úvahy povahu a pevnost rodinných vztahů dotčených osob, jakož i dobu trvání jejich pobytu v členských státech.

10. Závěrem své žaloby žalobkyně opětovně namítala, že žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, kterou podala na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji 27. 1. 2016 a o které bylo pravomocně rozhodnuto 15. 1. 2018, jí zaručovala tzv. *„fikci pobytu“*. Touto námitkou se krajský soud zabýval již v rozsudku ze dne 4. 1. 2019 č. j. 18 A 41/2018-19, v němž mj. uvedl, že za situace, kdy žalobkyni šlo nepochybně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželem, tedy společného soužití rodiny, je podmínkou, aby podaná žádost měla za následek vznik oprávnění k pobytu na území, nepochybně to, že tato žádost ve smyslu výše citovaného ustanovení § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla podána na území České republiky. Dále krajský soud k tomu dodal, že účelem ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců je nepochybně umožnit podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu či prodloužení doby jeho platnosti cizinci, který již na území České republiky pobývá na základě předchozího uděleného víza k pobytu a je tedy logickým předpokladem a požadavkem zákona, aby takovou žádost podal na území a nikoliv v zemi původu na Zastupitelském úřadu, ČR jak to učinila žalobkyně. Žaloba je i proto v této části nedůvodná.
11. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobkyně jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v tomto řízení úspěch neměla a žalované žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 13. srpna 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce